

det blev henstillet, om man ikke kunde gøre det saaledes, at det blev overladt til Konsulerne at bestemme, om der skulde kunne eksekveres uden Hensyn til Appel eller ikke. Jeg har i og for sig ikke noget imod at gaa den Vej, hvis man maatte finde det hensigtsmæssigt. Min Betænkkelighed derved har egentlig nærmest været den, at jeg frygtede for, at det vilde blive en vanskelig Sag for Konsulen at afgøre noget, som han i mange Tilfælde vilde føle et vist Ansvar ved. Thi egentlig skulde han jo saa kun lade sig lede af den Betragtning, at naar den dømte var en solid, paa Stedet bosiddende Mand, om hvem det ikke kunde antages, at han vilde forsvinde eller blive insolvent i Mellemtiden, saa skulde han nægte at gøre Eksekution, i modsat Tilfælde derimod fremme den, medmindre Sikkerhedsstillelse blev givet. Men en saadan Bedømmelse af Muligheden for, om Domhaveren kan gaa glip af Dommens Fyldestgørelse, har jeg tænkt mig vil i mange Tilfælde blive meget ubehagelig for Konsulen at træffe. Men hvis det skulde findes hensigtsmæssigt, saa hører det til den Slags Ting, som jeg ikke skal modlætte mig, dersom et eventuelt Udvalg vil stille Forslag i den Retning. — Det er ganske sikkert Meningen med § 5, at danske Domme overhovedet skulde kunne eksekveres paa de paagældende Steder. Det er nemlig ikke Meningen, at de Ord „i Henhold til denne Lov“ i den 1ste Linie af Paragraffen skulde referere sig baade til „danske Domstole“ og „Konsuler“; det er Meningen, at de alene skulde referere sig til det Ord „Konsuler“, og det kunde man jo ogsaa gøre tydeligt ved at sige „dersom de af danske Domstole eller af Konsuler i Henseende til denne Lov affaagte Kendelser“ o. s. v. Det er altsaa blot det Ord „af“, som sættes ind foran „Konsuler“.

Hvad angaar Straffebestemmelserne i § 8 vil jeg først gøre den Bemærkning, at jeg ganske vist er gaaet ud fra, at der maatte kunne finde Appel Sted, som det ogsaa er antydet i Bemærkningerne. Naar Straffen kun gaar ud paa Bøder, vil der jo heller ikke, forekommer det mig, være noget i Vejen for at bringe den Regel til Anvendelse, at vedkommende ved at stille Sikkerhed for Bødens Beløb kan bane sig Afgang til at appellere, hvorimod altsaa den subsidiaire Fængselsstraf, som indtræder, naar Bøden ikke betales, maa eksekveres, dersom der ikke stilles Sikkerhed for Bødens Beløb. Men det kan gerne være, at det vilde være rigtigere at gaa den Vej, som den første ærede Taler antydede: at gøre disse Straffe inappellable eller i alt Fald at sætte en højere summa appellabilis, og navnlig turde det

vel nok være, at det i det 5te Stykke omtalte Tilfælde, hvor nogen dømmes til Fængsel, kunde være tilstrækkeligt at sige: naar han ikke vil underkaste sig Straffen, maa han forlange at blive hjemsendt. Det er et Punkt, som jo kan gøres til Genstand for nærmere Overvejelse. — Naar der bruges det Udtryk „større Straf end Bøder“, saa er jeg ganske vist gaaet ud fra, at man altid maatte betragte Fængsel som en større Straf end Bøder, og at det var en i vor Straffelovgivning hjemlet Grundsætning, som blandt andet følger af Straffelovens § 31. Det kan maasse være, at det vilde være bedre at sige „højere Straf“, ikke „større Straf“; thi man maa vel regne Fængsel i sin Almindelighed for en højere Straf end Bøder.

Hvad angaar Bestemmelsen i § 10, saa har jeg egentlig nærmest tænkt mig, at Protokollationen skulde have et lignende Omfang, som den har i Politisager her hjemme. Det forekommer mig at være den simpleste Form, og jeg tror ikke, at det vilde være hensigtsmæssigt der at komme ind paa ny Ting eller komme ind paa at forsøge paa at gennemføre en Slags Analogi med Sø- og Handelsretsloven eller deslige, da jeg er bange for, at derved bliver det hele for indviklet. Ganste vist er det ikke Meningen, som den ærede Taler bemærkede, at dette Ord „alt“ skal tages i strengeste Forstand, og man kan maasse ogsaa bruge et andet Udtryk end dette Ord „alt“. Men min Mening er nærmest den, at det, der skal komme i Betragtning ved den overordnede Domstol, skal foreligge skriftligt, enten ved at det er optaget i Protokollen, eller ved at det foreligger i Indlæg. Indlæg er jo noget, der meget godt kan forekomme, uagtet der ikke er Sagfører, idet der nemlig under det Udtryk „Indlæg“ — i det mindste har jeg tænkt mig det saaledes — vil falde enhver skriftlig Fremstilling af Sagen fra en af Parterne, og det kan dog godt antages, at en af Sagens Parter ønsker at fremsende en skriftlig Fremstilling af hvorledes Sagen efter hans Mening forholder sig, og et skriftligt Raisonnement over, hvad der efter hans Mening er Ret. Men som sagt, jeg tror, at den simpleste Form er egentlig denne, som saaledes nærmest vil ligne, hvad der nu gælder hos os i Politisager.

Om Gebyrbestemmelsen i § 11 kan jeg kun sige, at jeg skal ikke have noget imod, at man sætter højere Gebyrer og heller ikke noget imod — hvad man vel maatte gøre, hvis man ikke vil gøre denne Lov usforholdsmæssig vidtløftig — at man overlader det til Udenrigsministeriet at fastsætte et Slags Sportelreglement for Konsulerne; men jeg